

CONSIDERAȚII PRIVIND CRITERIILE DE CLASIFICARE
SINTACTICO-SEMANTICĂ A VERBULUI
(CU APLICAȚIE ASUPRA VERBELOR DE DEPLASARE)

Anca Mierlă
Școala Națională de Studii
Politice și Administrative, București

Considerations regarding the semantic and syntactic criteria of verb classification (with an application to the verbs of displacement) (Abstract)

By subcategorizing the verb, the assessment of the two criteria – syntactic and semantic – shows the close connection between them. The description of a lexical field (the verbs of movement) from this double viewpoint emphasizes more accurately its characteristic semantic and syntactic structural features.

1.0 În lucrările de sintaxă modernă, grupul verbal este conceput ca un grup sintactic organizat în jurul unui verb – care constituie nucleul, centrul enunțului și care include toți determinanții lui direcți, cu ocurență obligatorie sub raport sintactic și semantic; acești determinanți legați de verb prin relații cauzale sau prepoziționale alcătuiesc enunțul predicativ minim. Verbul la mod personal este constituentul care asigură structurarea enunțului, determinând o anumită structură sintactică și semantică a acestuia.

Plasarea verbului în centrul enunțului și subordonarea celorlalți determinanți – inclusiv a subiectului – față de verb este comună mai multor modele de descriere a propoziției: modelul sintactic categorial, modelul sintactic funcțional, transformațional, modelul semantic actanțial sau causal.

Pentru desemnarea determinanților (= participanți activi sau pasivi) la proces se mai folosește și termenul de *actant*; ansamblul actanților care gravitează în jurul verbului formează structura actanțială a propoziției. Numărul actanților regizați de verb constituie unul dintre criteriile esențiale de clasificare a verbelor. Actanții direcți auți în vedere sunt: subiectul – primul actant, obiectul direct – al doilea actant și obiectul indirect – al treilea actant. Ei pot fi descriși în termeni sintactici, de exemplu verbul *a înapoia*, verb trivalent, admite combinarea cu trei actanți:

El a înapoiat colegului cartea. vb[^]Sub[^]Obind[^]Obdir

sau, în termeni semantici:

Agent (= autorul acțiunii) [^]Pacient[^]Dativ (= cel în favoarea/defavoarea căruia se face acțiunea).

Prin sensul și poziția lor (așezați la stânga verbului), actanții reprezintă argumentele verbului (în marea majoritate a cazurilor – obligatorii) și se opun „circumstanților”, care desemnează circumstanțele acțiunii: spațiul, timpul, modul, al

căror număr este (teoretic) nelimitat și care apar în dreapta verbului. Distanța actanți /vs/ circumstanți anticipează unele teorii gramaticale fondate pe conceptul de tranzitivitate.

1.1 Disponibilitățile combinatorii ale verbului care guvernează mai multe cazuri în relație cu numele (= relația [vb + nume într-un anumit caz]) constituie baza unei clasificări sintagmatică a verbelor propuse de V. Guțu Romalo (1963:29 și urm.).

Pornind de la enunțuri predicative minime în interiorul cărora pot fi surprinse variatele modalități de manifestare a relației [vb + nume_k] în limba română, cu ajutorul formulelor distribuționale de tipul [vb + Nom + Dat + Ac + x] (cf. exemplul: *Ei ni l-au trimis președinte.*), autoarea cuprinde într-o clasificare unică, după criteriul unitar al valențelor combinatorii, clase de verbe care în gramatica tradițională sunt definite profund eterogen.

Astfel, în funcție de numărul de valențe combinatorii (foarte diferite de la un verb la altul) și de morfemele de caz selectate, se ajunge la cinci clase de verbe (cf. p.36-37):

- verbe avalente (sau cu valență combinatorie \emptyset): *a ploua*;
- verbe monovalente – care admit un nominativ: *a fugi* (*Copilul fuge.*);
- verbe bivalente – care admit două cazuri: fie două nominative – *a deveni* (*El devine profesor.*) sau un nominativ și un acuzativ: *a citi*, sau un nominativ și un dativ: *a mulțumi* (*El îți mulțumește.*);
- verbe trivalente – care au trei valențe cazuale: *a oferi* (*El oferă flori mamei.*);
- verbe tetravalente – care se pot combina cu patru cazuri distincte, dintre care unul este cazul X (sau cazul neutru, direct sau adverbial, ocupat de substantive cu valoare adverbială și funcție de circumstanțial sau de element predicativ suplimentar (*El ți-a oferit florile mănunchi.*)).

Importanța acestei clasificări constă în faptul că permite o definiție formală pe baza unui criteriu unitar (sintagmatic) a claselor de verbe care de regulă erau definite pe criterii semantice, înțelese rudimentar.

1.2 Clasificarea contextuală a verbului prezentată mai sus nu cuprinde relația [verb + prep + nume], altfel spus omite determinanții prepoziționali ai verbului. Această relație combinatorie a fost urmărită din perspectivă distribuțională de G. Pană Dindelegan în mai multe lucrări (cf. 1973, 1974, 1976).

Aplicând testul substituției cu o formă cazuală sau adverbială, autoarea citează delimitază clase de verbe care se construiesc cu determinanți prepoziționali cu valoare / \pm circumstanțială/ (după cum acceptă sau nu substituția cu un adverb din clasa {unde, cum, când, cât}).

Pe baza acestui criteriu se delimitază o primă clasă de verbe care se combină cu determinanți prepoziționali nesubstituibili cu o formă cazuală sau adverbială: *a abuza de, a apela la, a depinde de, a reieși din, a opta pentru, a recurge la, a se*

repercuta asupra sunt verbe care se construiesc cu obiect prepozițional obligatoriu – poziție sintactică fără corespondent în gramatica tradițională – și care se caracterizează prin următoarele particularități:

- prepoziția este univoc determinată (predictibilă) în sensul că verbul cere în mod necesar o anumită prepoziție și nu alta (sunt verbe care înregistrează cel mai mare coeficient de intimitate între verb și prepoziție);
- suprimarea grupului prepozițional nu este posibilă, enunțuri ca: **lumina se repercutează*, **el optează* nefiind corecte, acceptate, ceea ce arată că determinantul prepozițional – obiectul prepozițional – este un constituent obligatoriu, neomisibil, spre deosebire de alte construcții verbale care admit suprimarea obiectului prepozițional sau combinarea succesivă sau/și simultană cu mai multe grupuri prepoziționale, de exemplu:

a se lauda: El *se laudă* față de colegi / cu succesele sale / Ø.

2.1 Când în relația [verb + prep + nume] grupul prepozițional este substituibil cu un adverb relativ {*unde, când, cum*}, grupul prepozițional are valoare adverbială și funcție de circumstanțial. Și în acest caz se pot stabili două subclase de verbe în funcție de caracterul /±obligatoriu/ (neomisibil) al determinantului prepozițional (pentru ilustrare dăm exemple de verbe care aparțin câmpului semantic al verbelor de deplasare):

- verbe cu circumstanțial obligatoriu: *a se orienta spre, a se îndepărta de, a izvorî din, a proveni din, a (se) clinti din, a se îndrepta spre/către, a se năpusti asupra/pe, a tăbări asupra/pe* etc. sunt verbe de deplasare care se construiesc cu o anumită prepoziție și cu un circumstanțial de loc obligatoriu. Obligatorietatea determinantului este uneori explicitată de definiția lexicografică care indică, între paranteze, selecția în termeni lexicali a circumstanțialului:

a se abate (determinat uneori prin *din drum, din cale*);

a se clinti (adesea determinat prin *din loc*);

a azvârli (de obicei cu arătarea locului sau a direcției);

- verbe cu circumstanțial facultativ: *a alerga, a merge, a fugi, a veni* etc., în cazul cărora verbul are posibilitatea de a alege între mai multe prepoziții și chiar de alegere a termenului Ø, de exemplu: *Copilul vine de la școală / spre casă / spre mine / în curte / sub scară / peste drum / lângă tine / pe stradă / în casă / Ø*.

În cazul acestor verbe, alegerea unei prepoziții sau a alteia este dictată de considerente semantice, regulile de combinare între verb și prepoziție fiind reguli semantice.

Există unele restricții de combinare între verb și prepoziție, determinate de obligația de compatibilitate între mărcile semantice ale verbului și cele ale prepoziției; de exemplu, nu sunt posibile construcții ca **pătrunde către, *tabără sub, *se apropie spre/în, *s-a înapoiat spre, *a intrat deasupra*, ceea ce dovedește că între verb și

prepoziție se stabilește un „acord semantic”; asemenea restricții sunt însă puțin numeroase.

2.2 Din cele spuse anterior se poate deduce relevanța unui alt criteriu de delimitare a verbelor în clase distincte și anume: caracterul /±obligatoriu/ al determinantilor (cazuali, prepoziționali sau adverbiali).

Obligativitatea determinantului este una dintre formele de manifestare a constrângerilor sintactice dintre cuvinte, în combinarea lor în propoziții și fraze, după cum posibilitatea omiterii lor este una dintre libertățile sintactice de care se bucură unele cuvinte (cf. Pană Dindelegan, 1978:593).

În grupul verbal, obligativitatea determinantului este o restricție cerută de centrul grupului, adică de verb; se manifestă, și în acest caz, principiul general de organizare a grupului sintactic potrivit căruia componentele grupului se împart în două categorii: cele care „dirijează” structura grupului, impunând diverse tipuri de restricții sintactice, inclusiv obligativitatea determinantului, și cele care se supun, se lasă dirijate.

O precizare care se impune este aceea că, în cazul verbului, restricția de obligativitate a determinantului este cerută de verb ca termen individual, și nu de clasa verbelor în ansamblu; așa se explică diferențele în interiorul clasei verbului în ceea ce privește statutul /±obligatoriu/ al unuia sau altuia dintre determinanți. /±Obligativitatea/ determinantului este deci o trăsătură sintactică inerentă, intrinsecă a fiecărui verb în afara oricărei condiționări contextuale și a oricărei actualizări (Pană Dindelegan, idem):

- au statut obligatoriu determinanții care participă prin transfer semantic la configurația semantică a verbului;
- au statut facultativ determinanții care nu influențează nucleul semantic definitoriu al verbului și nu participă la regulile de transfer semantic.

a) Verbe ca *a abandona*, *a acompania*, *a evacua*, *a depăși*, *a invada*, *a întrece*, *a părăsi*, *a penetra*, *a urmări* sunt verbe de deplasare care se construiesc cu obiect direct obligatoriu.

A premerge se construiește cu obiect indirect obligatoriu.

A se apropia de, *a se abate din*, *a se năpusti asupra*, *a se orienta spre*, *a proveni din* sunt verbe de deplasare care se construiesc cu grup prepozițional circumstanțial obligatoriu.

b) Verbe ca *a se lăuda*, *a lupta*, *a scrie*, *a fugi*, *a se plimba* etc. se definesc semantic pe baza mărcilor proprii, fără încorporarea trăsăturilor semantice ale determinantilor care sunt, din această cauză, facultativi.

2.3 Obligativitatea determinantului are cauze sintactice, ca în exemplele de mai sus, dar poate avea și cauze semantice, determinantul actualizând un anumit sens al verbului (polisemantic).

De exemplu, verbul polisemantic *a acompania* la s_1 înseamnă „a însoți, a susține o melodie cântată din gură sau dintr-un instrument muzical cu altă melodie, în armonie cu cea dintâi”. Sensul al doilea, de deplasare, din exemplul *El m-a acompaniat până la gară* se actualizează numai în prezența circumstanțialului de loc (*până la gară*).

A ajunge, polisemantic, este la sensurile principale un verb de deplasare care indică atingerea unei ținte concrete, a cărei realizare este un circumstanțial de loc exprimat prin adverb sau construcție prepozițională: *A ajuns acolo*, *A ajuns la școală*, sau chiar un obiect direct: *Te-am ajuns*, construcție tranzitivă în variație liberă cu cea intransitivă prepozițională: *Am ajuns până la tine*.

A ajunge, ca verb de deplasare tranzitiv, admite simultan un obdir și un circ.loc: *Te-am ajuns din urmă*.

În combinație cu alți determinanți, de exemplu *El a ajuns inginer* [vb + Nom + Nom] sau *Banii nu-mi ajung* [v + Nom + Dat], *El s-a ajuns* [vb + refl + Nom], verbul actualizează alte sensuri.

Obligativitatea deteminantului ca factor de dezambiguizare, de actualizare a unor sensuri în cazul verbelor polisemantice poate fi ilustrată și cu alte verbe al căror sens fundamental exprimă ideea de deplasare (cf. exemplele din prima coloană):

El merge cu mine la teatru.	–	Ceasul nu merge. („a funcționa”)
El vine târziu.	–	Rochia vine bine. („a se așeza”)
El duce cartea la bibliotecă.	–	Poteca duce spre izvor. („a orienta”)
El a urcat pe munte.	–	Ei au urcat prețurile. („a mări, a scumpi”)
El a apucat spre Constanța.	–	El m-a apucat de mână. („a prinde”)
El a căzut din copac.	–	Rochia cade foarte bine. („a sta”)
El m-a urmărit până la școală.	–	El urmărește filmul la televizor. („a privi”)

În exemplele date, la realizarea diferenței semantice dintre o construcție și alta concurează simultan mai multe trăsături sintactice distincte, la care se adaugă adesea și diferențe selecționale; în toate aceste exemple, verbul izolat de context este semantic ambiguu; contextului îi revine rolul de dezambiguizare, ceea ce atrage după sine calitatea determinantelor de determinante obligatorii. Statutul de determinant obligatoriu (cu rol dezambiguizator) îl au nu numai nominalele, ci și reflexivul, determinanții prepoziționali, adverbiali, elementele de relație (caz, prepoziție, conjuncție, relativ), cf. Pană Dindelegan, 1976:129.

3.0 Aprofundând din perspectivă generativistă posibilitățile și criteriile de delimitare a claselor de verbe, G. Pană Dindelegan, în *Sintaxa transformațională a grupului verbal în limba română* (1974) introduce conceptul de subcategorizare a

verbelor, precizând deosebirile dintre acest termen și termenul mai vechi de clasificare¹.

Subcategorizarea în sintaxa transformațională se bazează pe o tehnică proprie care cuprinde două tipuri de reguli:

- reguli de subcategorizare noncontextuală, în funcție de trăsăturile semantice interne ale verbului;
- reguli de subcategorizare contextuală, care sunt de două feluri: reguli de subcategorizare strictă și reguli selecționale.

3.1 În cadrul regulilor de subcategorizare contextuală, regulile de subcategorizare strictă înregistrează restricțiile combinatorii ale verbelor, restricții exprimate în termenii „categoriilor”, adică ai părților de vorbire sau ai funcției sintactice a determinanților. De exemplu, verbe de deplasare ca *a porni* se combină cu un nominativ și un acuzativ prepozițional: *El pornește spre școală*, sau, în termenii funcțiilor sintactice, admite un subiect și un grup prepozițional circumstanțial, dar nu se poate combina cu un dativ obiect indirect.

A premerge admite combinațiile $\text{Nom}_{\text{Sub}} \wedge \text{Dat}_{\text{Obind}}$: *Ziua premerge nopții*, dar nu admite Acuzativ_{Obdir}.

A penetra, a traversa admit combinațiile $\text{Nom}_{\text{Sub}} \wedge \text{Ac}_{\text{Obdir}}$: *Glonțul a penetrat zidul*, dar nu admit combinația cu Dativ_{Obind}.

3.2 Importanța subcategorizării contextuale este relevantă și pentru dezambiguizare, adică pentru actualizarea unor sensuri în cazul situațiilor de polisemie sau de omonimie. De exemplu, verbul *a se abate*, combinat cu un subiect și un grup prepozițional circumstanțial: *El s-a abătut pe la mine*, exprimă deplasarea.

În absența unui nominal subiect, respectiv în combinația $\text{vb} \wedge \text{Obind} \wedge \text{GrupPrep}$: *I s-a abătut de plecare*, verbul, devenit impersonal, pierde sensul de deplasare, actualizând alt sens.

O situație similară apare în cazul verbului *a veni* care, în structura *El vine de la școală* [$\text{vb} \wedge \text{Sub} \wedge \text{GrupPrep}$], actualizează sensul de deplasare, în opoziție cu *Îmi vine să renunț* [$\text{vb} \wedge \text{Obind} \wedge \text{P}$], unde *a veni*, impersonal, are sens modal (exprimă o dorință scindată de voință); idem *a merge*: *El merge la școală. /vs/ Îmi merge bine/rău*, sens impersonal actualizat în structura $\text{vb} \wedge \text{Obind} \wedge \text{Circ}$.

¹ Ca operație comună sintaxei structurale și celei transformaționale, subcategorizarea diferă totuși după modul cum este folosită în cele două modele sintactice: în sintaxa structurală se au în vedere enunțurile de suprafață, iar subcategorizarea (clasificarea) reprezintă scopul de bază și ultim al analizei; în sintaxa transformațională, subcategorizarea se efectuează pe baza construcțiilor din structura de adâncime și constituie una dintre operații – nu de bază și nici ultima, scopul ei fiind pregătirea materialului concret al unei limbi în vederea alcătuirii lexeiconului gramaticii (cf. Pană Dindelegan, 1970:433; 1976:200-202).

3.3 Reguli de selecție înregistrează restricțiile combinatorii ale verbelor, restricții formulate în termenii trăsăturilor semantice ale vecinătăților verbale; la acest tip de subcategorizare participă aceleași contexte în funcție de care s-a realizat subcategorizarea strictă, dar ele sunt examinate sub aspectul restricțiilor semantice.

De exemplu, verbele care admit contextul [—Subiect] sau/și [—Obiect] se pot delimita în funcție de trăsăturile semantice /±Animat/, /±Uman/, /±Spațiu/, /±Personal/, /±Factitiv/, /±Mod/, /±Obiect fizic/, /±Lichid/, /±Pluralitate/ etc. ale acestora. Verbele care admit un nominativ subiect se diferențiază în funcție de trăsăturile semantice ale acestuia în felul următor: un verb ca *a dezerta* admite numai un subiect cu trăsătura /+Uman/: **Soldatul** *a dezertat*, și nu se poate combina cu un subiect /-Uman/ sau /+Animat/: ***Câinele** *a dezertat* sau ***Trenul** *a dezertat*. Această restricție este marcată și de definiția lexicografică, care precizează felul subiectului („Despre militari”).

A derapa admite ca subiect numai substantive inanimite denumind vehicule pe roți: **Mașina** *a derapat*, spre deosebire de *a aluneca*, sinonimul său parțial care nu impune această restricție selecțională a subiectului, care poate fi inanimat: **Mașina** *a alunecat*, sau animat, /+Uman/: **Copilul** *a alunecat*, **Calul** *a alunecat*.

A fugi admite pe poziția de subiect substantive cu trăsăturile /±Animat/, /±Uman/: **Copilul** *fuge*, **Timpul** *fuge*, **Ochii** *îi fug în toate părțile*.

A curge, *a izvorî* selectează numai subiecte conținând trăsătura /-Animat/, /+Lichid/: **Râul/sângele** *curge*, **Pârâul** *izvorăște de sub stâncă*.

A colcăi, *a viermii* cer subiecte cu trăsăturile /-Uman/, /+Pluralitate/: **Gândacii** *colcăie*, **Insectele** *viermuiesc*, iar *a bântui* se combină cu un subiect /-Animat/: **Gripa/epidemia** *bântuie prin țară*.

A se buluci, *a defila* se combină cu subiecte caracterizate prin trăsăturile /+Uman/, /+Pluralitate/: **Oamenii/caii** *se bulucesc*, **Soldații/caii** *defilează*.

Verbe ca *a asfinți*, *a apune*, *a ateriza*, *a decola*, *a derapa*, *a deraia*, *a izvorî* nu admit subiecte conținând trăsătura /+Personal/. Neacceptarea în poziția subiect a unui substantiv cu trăsătura /+Personal/ înseamnă implicit acceptarea unui substantiv cu trăsătura semantică /-Animat/; spunem **Soarele** *apune/asfințește*, **Avionul** *decoleză/aterizează*, **Râul** *curge/izvorăște* etc.; remarcăm caracterul redundant al unor trăsături semantice (în măsura în care, de exemplu, trăsătura semantică /-Animat/ implică trăsătura /-Personal/).

O altă precizare care se impune în legătură cu verbele de mai sus este următoarea: *a asfinți*, *a apune*, *a ateriza* etc. sunt verbe care nu admit subiecte cu trăsătura /+Uman/ din punctul de vedere al limbajului neutru; într-un limbaj marcat stilistic apar însă „devieri” de la norma selecțională standard, astfel că ceea ce nu este

admis în limbajul neutru devine posibil în limbajul afectiv (cf. Pană Dindelegan, 1976-b:206). Spunem astfel **Tu apui, e rândul celor tineri...** sau **Fii atent să nu derapezi**¹.

Restricții selecționale similare apar și la celelalte funcții (poziții) sintactice. A *fâlfâi* se combină cu un subiect /±Animat/ și cu obiect direct /-Animat/: *El flutură steagul/batista; Vântul flutură steagul/pletele (copilului)*.

A deporta, a detrona, a exila, a transfera – verbe factitive – impun ca restricții selective la subiect și obiect direct numai substantive cu trăsătura /+Uman/: *Ei l-au deportat / l-au exilat pe deținut.*; spre deosebire de verbe ca *a alunga, a fugări, a goni*, caracterizate prin faptul că se pot combina cu un obiect direct având trăsăturile /±Uman/: *Ion îl alungă / îl fugărește pe Mihai; Ion alungă/gonește pisica, a alunga* dispune de latitudini combinatorii mai largi: acceptă pe poziția de obiect direct și substantive cu trăsătura /-Animat/: *Ion l-a alungat pe Mihai; a alungat pisica; a alungat toate gândurile negre*.

3.3 Pentru verbe caracterizate prin restricții contextual-semantică foarte mari, cum este cazul verbelor *a apune, a asfinți, a adia* (care se combină numai cu substantivul *vântul* sau *un miros*), *a bântui* (*o stafie* sau *o epidemie*), *a colcăi* (despre *gândaci, viermi*), *a dezerta* (*un militar în termen*) etc., contextul poate fi specificat în termeni lexicali, prin enumerarea unităților lexicale pe care verbul le admite; acest context este de altfel indicat și de definițiile lexicografice ale dicționarelor².

Se poate constata, în concluzie, că folosirea analizei contextuale prezintă o serie de avantaje, dar și unele limite.

¹ Idem *a cădea*, folosit cu Sub[±Uman, ±Animat], are sens de deplasare: *Copilul/Calul/Mingea a căzut*. Când subiectul este [-animat, +obiect comestibil]: *Mâncarea i-a căzut greu la stomac.*, *a cădea* înseamnă „a nu-i plăcea, a nu-i prii”. Asta înseamnă că analiza selecțională se realizează în limitele limbajului standard, ale limbajului neutru; enunțuri de tipul *Musca a aterizat în farfurie*. sunt devieri metaforice de la uzul obișnuit. De altfel, în domeniul regulilor selecționale, distincția acceptabilitate/nonacceptabilitate nu este deloc tranșantă, limitele acceptabilizării variind de la un vorbitor la altul, în funcție de experiența lui lingvistică, de intenția stilistică etc., cf. Pană Dindelegan (1976:123).

² Combinațiile care încalcă regulile de subcategorizare strictă produc „lanțuri nemarcate” (în diverse grade de gramaticalitate), cf. **Copilul sforăie mama.*, în care se încalcă regula după care *a sforăi* nu are obiect direct. Combinațiile care încalcă regulile de selecție produc „lanțuri anormale”, cf. **Pomul sforăie.*, în care se încalcă regula conform căreia *a sforăi* admite numai subiecte caracterizate prin trăsăturile /+Animat/, /±Uman/. Încălcarea regulilor de selecție este una dintre formele prin care se obțin anumite figuri de stil, „deviațiile poetice”: într-o povestire unde pomul este personificat, combinația *Pomul sforăie* este acceptabilă (cf. Manoliu, 1977:45).

Avantajele analizei contextuale aplicate verbului constau în capacitatea de a delimita sensurile pe baze strict contextuale și de a predicta, tot pe baze contextuale, anumite trăsături semantice inerente. Limitele metodei constau, în linii generale, în lipsa caracterului de generalitate a regulilor, în sensul că nu orice formulă contextuală diferită se asociază cu diferențe de sens, uneori fiind imposibilă găsirea unor criterii sigure de predictare a situațiilor în care o modificare de context se asociază sau nu cu una semantică. Aceste limite obligă la completarea analizei contextuale a verbului cu una noncontextuală, paradigmatică (cf. Pană Dindelegan, 1976:135).

4.0 În analiza semantică (noncontextuală) a verbului, lucrările de semantică modernă folosesc de regulă aparatul teoretic și metodologic furnizat de semantica paradigmatică, în speță de analiza componentială. Dar, deoarece sensul este de cele mai multe ori o funcție a contextului, analiza semantică trebuie completată, atunci când este cazul, de analiza contextuală, prin plasarea unităților respective la nivel discursiv. Combinarea celor două tipuri de analiză – semantică (paradigmatică) și contextuală (distribuțională) – este preconizată atât de lucrările de semantică structurală, cât și de metodele mai noi de analiză, cum ar fi gramatica sau teoria cazurilor.

În scopul descrierii unui câmp (sau subsansamblu) lexical – în cazul de față câmpul semantic al verbelor de mișcare – cu ajutorul analizei semice, este necesară pentru început stabilirea inventarului de seme (= trăsături distinctive). Operația complexă de inventariere a semelor, de stabilire a statutului lingvistic al fiecărui sem în parte și a valorilor lui concrete trebuie precedată de o serie de precizări teoretice și metodologice privind distincția (opoziția) dintre verbele de mișcare și verbele de deplasare, distincție care afectează întreaga descriere, întrucât fiecare dintre cele două subclase de verbe – de mișcare și de deplasare – pe lângă o serie de trăsături comune, prezintă și trăsături proprii.

4.1 Majoritatea lucrărilor care s-au ocupat de verbele în discuție (cf. Evseev, 1974) vorbesc despre verbe de „mișcare” nefăcând distincția dintre cele două concepte – *mișcare* și *deplasare* – și incluzând nediferențiat în sfera mișcării și verbele de deplasare.

Preluând în mare și cu unele retușări punctele de vedere formulate de unii lingviști străini (cf. J. D. Bastuji, 1982, I. P. Boons, 1987), am considerat că deplasarea este „o categorie semantică”, o mișcare orientată, vectorială, efectuată între două limite măsurabile, care presupune schimbarea obligatorie a locului unui corp, fără alte modificări de formă sau substanță în timpul procesului, în opoziție cu *mișcarea*, care înseamnă schimbarea „poziției” obiectului respectiv sau schimbarea reciprocă a părților lui componente. Din aceste precizări teoretice se deduce raportul de implicație (= opoziție privativă) dintre mișcare și deplasare: orice deplasare a unui obiect între două limite spațiale alese ca puncte de reper presupune trăsătura /+mișcare/, reciproca nefiind adevărată.

Încadrarea unui lexem verbal în una dintre cele două subclase este deci condiționată de posibilitatea de a-l defini prin semele centrale /+mișcare/, respectiv /+deplasare/. Datorită caracterului lor axiomatic, conceptele de *mișcare* și *deplasare* pot fi considerate seme, caracteristice pentru fiecare dintre cele două subclase de verbe. Prin sfera lor semantică foarte largă, ele se constituie în arhilexeme sau, din altă perspectivă, hiperonime pentru subclasele de verbe care li se subordonează. Verbele de deplasare se caracterizează prin trăsăturile /+deplasare/, /+limită/, în opoziție cu verbele de mișcare definite negativ în raport cu aceste trăsături.

În scopul descrierii aprofundate a celor două subclase de verbe, apare necesitatea alcătuirii unor inventare de lexeme verbale aparținând unui subsistem paradigmatic sau altuia, inventare alcătuite la început intuitiv (dar nu arbitrar) și apoi delimitate și circumscrise mai net pe măsură ce analiza semică relevă și alte opoziții semice.

Operația de încadrare a verbelor în discuție în una sau alta dintre cele două paradigme a fost îngreunată de polisemia verbelor, manifestată adesea prin coocurența trăsăturilor /+mișcare/ și /+deplasare/ în cadrul aceluiași sens.

4.2 Descrierea verbelor prin prisma opoziției mișcare/vs/deplasare a relevat faptul că această opoziție se manifestă:

- a) la nivel paradigmatic, prin lexeme specifice (fiind o opoziție lexicalizată), de exemplu: *a se mișca* / *a se deplasa*, *a gesticula* / *a dansa*, *a tremura* / *a alerga*, *a se urni* / *a se târî* etc.
- b) la nivel contextual: contextul apt de diferențiere poate fi un constituent ca subiectul, obiectul direct, circumstanțialul de loc etc. sau morfemul reflexiv:

El coboară *privirea*. / El coboară *în mină*.

El întoarce *pagina*. / El *se* întoarce *acasă*.

Compararea unor enunțuri diferite centrate pe același verb, de exemplu: *El ridică mâinile în sus*. /vs/ *El ridică sacul în pod*. arată că activarea sensului de mișcare sau de deplasare al unui verb depinde de trăsăturile inerente ale numelor aflate în diverse poziții sintactice, între altele de distincția posesie alienabilă /vs/ posesie inalienabilă (când numele exprimă posesia inalienabilă, sensul actualizat este de regulă cel de mișcare, vezi exemplele de mai sus). Existența verbelor care admit două lecturi succesive – mișcare sau/și deplasare – în funcție de context poate constitui un criteriu de subcategorizare a verbelor.

4.2.1 Subansamblul verbelor al căror semem implică semul central /mișcare/, mai redus din punct de vedere numeric (cuprinde aproximativ 180 de unități), are o structură semică mai complexă și mai omogenă, care poate fi descrisă cu ajutorul următoarelor trăsături inerente (comune și verbelor de deplasare): /orientare/, /trajectorie/, /aspect/, /cauzativ/.

Subansamblul verbelor caracterizate prin prezența semului /deplasare/ este mai amplu, mai diversificat și mai eterogen. Semele degajate din analiza verbelor de deplasare privesc spațialitatea procesului. La semele enumerate pentru verbele de mișcare se adaugă semele spațiale /limită/ (inițială și/sau finală) și reper situativ (\pm interioritate, \pm superioritate, \pm anterioritate). Pe lângă semele spațiale intrinseci amintite, analiza a relevat și existența unor seme nonspațiale, variabile, ca: /mod/ (cf. exemple ca: *a se furișa*, *a galopa*, *a se repezi*, *a orbecăi*, *a șiroi*), /instrument/ (cf. verbe „instrumentale” ca *a patina*, *a schia*), /intențional/ (*a se arăta*, *a se ascunde*, *a invadea*, *a năvăli*, *a tăbări*).

Marea majoritate a trăsăturilor semice și în primul rând semele spațiale, iar dintre cele nonspațiale – semul /mod/ - se manifestă la nivel semantic (paradigmatic).

Alte seme ca /instrument/, /cauzativ/ se manifestă atât paradigmatic, cât și sintagmatic, contextual (cf. opoziția dintre *a aplauda*, în care semul /instrument/ este inclus în structura semică a verbului, și *a călători* (*cu trenul*, *cu avionul* etc.), în care „instrumentul” trebuie specificat la nivel contextual.

4.2.2 Atât pentru trăsăturile semice cu manifestare paradigmatică, cât și pentru cele cu manifestare contextuală, analiza trebuie făcută dintr-o dublă perspectivă: semantică și contextual-sintactică. Analiza astfel efectuată pune în evidență relația semantică – sintaxă, folosirile sintactice diferite ale unui verb fiind în bună măsură reflexul diferențelor de folosire semantică și invers; referitor la această relație s-au delimitat două situații:

- există diferențe sintactice cărora nu le corespund diferențe în planul semnificației lexicale; avem în vedere numeroasele cazuri de sinonimie sintactică care reprezintă de fapt neutralizări ale unor opoziții (cf. *El ajunge până la mine* / *El mă ajunge*, *El coboară pe scări* / *El coboară scările*, *Steagurile flutură în vânt* / *Vântul flutură steagurile*, cazuri de subiectivizare sau de obiectivizare a unor constituenți etc.);
- există diferențe semantice care nu antrenează deosebiri sintactice; avem în vedere numeroasele cazuri de ambiguitate, de omonimie lexicală, când deosebirile de sens apar în cadrul aceleiași reprezentări fonologice, fără a avea un suport sintactic distinct.

Aceste situații demonstrează atât intercondiționarea domeniilor respective, cât și determinarea relativă a sintacticului de către semantic (cf. Pană Dindelegan, 1992:6). Deși există o subordonare a sintacticului de către semantic, aceasta este parțială, fiecare dintre cele două domenii păstrându-și autonomia relativă.

BIBLIOGRAFIE

Guțu Romalo, V. (1963): *În problema clasificării verbelor. Încercare de clasificare sintagmatică*, SCL, nr.1, p. 29-41.

- Manoliu, M. (1977): *Elemente de sintaxă comparată romanică. Tipologie și istorie*, Universitatea București.
- Pană Dindelegan, G. (1973): *Grup prepozițional facultativ vs. grup prepozițional obligatoriu*, SCL nr.5.
- Pană Dindelegan, G. (1976): *Reflecții asupra modalității contextuale de analiză a sensului (cu referire specială la verb)*, LR, nr.2.
- Pană Dindelegan, G. (1978): *Determinant obligatoriu vs. determinant facultativ; o paralelă sintactică între verb și substantiv*, SCL, nr.5.
- Pană Dindelegan, G. (1992): *Sintaxă și semantică. Clase de cuvinte și forme gramaticale cu dublă natură*, Tipografia Universității București.
- DSL (1997): *Dicționar general de științe. Științe ale limbii*, de A. Bidu Vranceanu, C. Călărășu, L. Ionescu-Ruxăndoiu, M. Mancaș, G. Pană Dindelegan, Editura Științifică, București.